

Svajonų
ROMANAI

Nenuspėjama moteris

Lindsay
McKenna

SUVIENYTOŠ
LIKIMO 3

Knygute.lt

Lindsay McKenna

NENUSPĒJAMA MOTERIS

Triju knygu serija
„Suvienytos likimo“
Trečia knyga

Versta iš Versta iš Lindsay McKenna,
Wild Woman, 2005
© Lindsay McKenna, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Rima Čeliauskaitė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Thinkstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0258-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

- Su pagarba pareiškiu, kad atsisakau šioje misijoje dirbti su moterimi.

CŽA agentas Meisas Filipsas, sėdintis krėsele, piktai žvelgė į Morganą Treiherną, kuris valdė *Persėją*, ypač slaptą CŽA remiamą organizaciją, ir Treiherno pavaduotoją JAV armijos atsargos majorą Maiką Hiustoną. Meisas pastebėjo, kaip Morganas Treihernas susimąstęs primerkė pilkas akis, tačiau Hiustono akys blizgėjo linksmai.

Barbendamas pirštais į raštuotos klevo medienos stalą, Morganas linktelėjo ir tarė:

- Suprantu... - Tuomet žvilgtelėjo į Hiustoną, stovintį šalia. - Maikai, ar jums nebūtų sunku pranešti agentui Filipsui, kad CŽA paskyrė jį specialiajai užduočiai ir techniškai jis dabar dirba mums?

- Mielai, - atsakė Maikas. - Agente Filipsai, suprantame, kad CŽA dirba šiek tiek kitaip nei mes *Persėjyje* ir *Medūzoje*. Tačiau mūsų sėkmės priežastis paprasta. Visose slaptose misijose suporuojame vyrą ir moterį. Žinome, kad CŽA ir FTB tokios politikos nesilaiko. Tačiau kai susiduriame su šiomis agentūromis, ma-

tome, kad mūsų darbo stilius pasiteisina.

Maikas pastebėjo, kad Filipso veidas parau-
do, didelės plačiai įsodintos žalios akys pa-
tamsėjo ir apsiniaukė, o jis pats įsitempė krės-
le rankas prispaudęs prie šlaunų.

- Tai ne tuščios kalbos, agente Filip sai, - pri-
dėjo Morganas ramiu lygiu balsu. Jis pajuto,
kad Filipas, apsirengęs įprastu CŽA agentams
tamsiu kostiumu, baltais marškiniais ir kon-
servatyviu mėlynu kaklaraiščiu, po truputį ima
nervintis.

- Vyrai turi savų unikalių gebėjimų, moterys
- taip pat. Todėl vyrai ir moterys agentai dar-
bą atlieka šiek tiek kitaip.

- Tiesa, - tarė Hiustonas ir nusišypsojęs Mor-
ganui pasisuko į Meisą. - Moterys pastebi to-
kius dalykus, kokiems vyrai dažniausiai akli,
kurti ir per kvaili. Šis gebėjimas matyti
smulkmenas misijoje gali nulemti gyvybę ar
mirtį. Moterys - slaptas mūsų ginklas *Persėjuje*
ir *Medūzoje*, agente Filip sai, ir mes planuoja-
me jums skirti tokią porininkę.

Meisas smilių kyštelėjo už sudrėkusios ankš-
tos baltų medvilninių marškinių apykaklės. Jis
nenorėjo čia būti. Tiesą sakant, troško bėgti
kuo toliau nuo šios slaptos grupuotės, pasislė-

pusios nedideliame Filipsburgo miestelyje Montanoje. Ir kodėl gi jis savanoriškai pasisiūlė šiai misijai?

Jis žinojo kodėl. Per pastaruosius tris mėnesius jam iki gyvo kaulo atsibodo kinų kalbos vertėjo darbas Langlyje, Virdžinijos valstijoje, CŽA centrinėje būstinėje. Jis sėdėdavo nugrūstas į kabinetą ir klausydavosi kinų palydovinių transliacijų ir telefoninių pokalbių. Spausdindavo nesibaigiančias ataskaitas. To pakęsti negalėjo. Jis – tikras agentas, o ne kabinetinė žiurkė.

Kai jis prisijungė prie CŽA baigęs tarnybą karinėje jūrų žvalgyboje, praėjo slaptosios tarnybos agento mokymus ir penkerius metus aktyviai dirbo. Dar neseniai dėl gebėjimo kalbėti mandarinų kalba ir Kantono tarme jam buvo užtikrinta vieta Pietryčių Azijoje, tačiau jis gavo įsakymą grįžti į Langlį. Kai Meisas sužinojo, kad agentūrai reikia po priedanga dirbančio agento, kuris galėtų nukeliauti į Honkongą ir surasti pavogtą senovinį dirbinį, iškart pasisiūlė užduočiai, kad pabėgtų iš nesibaigiančių vertėjo darbų katorgos.

Dabar jis ėmė gailėtis.

– Nesu nusitekęs prieš moteris, – išrėžė jis šiurkščiai. – Visuomet dirbu vienas.

Morganas atsivertė bylą.

- Kiek matau, agente Filipšai, Langlyje dirbate žvalgyboje.

- Tiesa, sere. Bet...

Jis užsičiaupė. Šiems žmonėms nerūpi, kad jis jautėsi nelaimingas tame izoliuotame kambaryje, kurio negali sekti ar pasiklausyti priešai. Švinu išklotoje patalpoje, kurioje neveikdavo jokie pasiklausymo įrenginiai, tvyrodamo niūri atmosfera; kiekvieną rytą atėjęs į darbą jis jausdavosi tarsi žengtų į vakuumą.

Hiustonas kilstelėjo galvą.

- Bet ką, agente Filipšai?

Viduje net susigūžęs, Meisas pro sukąstus dantis ištarė:

- Negaliu apie tai kalbėti.

- Čia nėra jokių paslapčių, agente Filipšai, - tarė Morganas. - Turime leidimą dirbti su aukščiausio lygio slapta informacija.

Meisas žinojo, kad toks leidimas suteikiamas aukščiausiems valdžios sluoksniams; prezidentas buvo vienas iš tokių žmonių. Jausdamas sprandų kylant karštį, Meisas troško, kad tokia paaugliška reakcija pagaliau baigtųsi. Jis, dvidešimt devynerių metų buvęs jūrų pėstininkas ir CŽA agentas, rausta! Raukydamasis su-

murmėjo:

- Suprantu, sere. Tas *bet* reiškia, kad pastaruosius trejus metus buvau užstrigęs žvalgyboje. Mane turėjo paskirti dirbti į Pietryčių Aziją, nes galiu kalbėti dviem pagrindinėmis kinų kalbomis. Tačiau man buvo liepta likti Langlyje, nes moku versti iš kinų kalbos. Tas darbas man nerūpi. Noriu veiksmo.

Morganas sukikeno:

- Įgrūsti jus į kabinetą, kad galėtumėte vers---ti, - neabejotinas jūsų talento švaistymas, agente Filipasai. Jūs buvote karinių jūrų pajėgų žvalgas. Esate pratęs prie veiksmo. Žinote, kaip priimti staigius sprendimus pavojingose situacijose. Ir esate pratęs pasitikėti kitais savo komandos nariais.

Pajutęs palengvėjimo antplūdį, Meisas linktelėjo. Jis žinojo, kad Morganas - buvęs karinių jūrų pajėgų kapitonas. Šis žmogus - gyva JAV kariuomenės legenda. Paskutinėmis Vietnamo karo dienomis Morgano įgula buvo užpulta, išgyveno tik jis ir dar vienas karys. Meisas gerbė Morganą Treiherną. Kai sužinojo, kad šioje užduotyje dirbs su Morganu, pamanė, kad mirė ir pateko į rojų. Iki tol, kol išgirdo, kad jam bus skirta moteris porininkė. Šita dalis tikrai jį nervino.

- Šiai misijai sulaukėme dvidešimt penkių paraiškų, - pridėjo Hiustonas. - Pasirinkome jus, nes Morganas žino, kad karinių jūrų pajėgų žvalgai ypatingai gerai parengti komandiniam darbui.

Morganas palinko į priekį, pasirėmęs ant alkūnių, ir įsižiūrėjo Meisui tiesiai į akis.

- Taigi, agente Filipasai, - tarė jis, šiek tiek pritildęs sodrų savo balsą. - Jei jūs ir toliau čia sėdėsit ir įrodinėsit, kad tikrai negalite dirbti komandoje, tuomet mes jus išsiųsime atgal į Langlį.

Paėmęs bylą nuo stalo, Hiustonas priėjo prie Meiso.

- Bet pirma siūlau pasidomėti savo porininke.

Meisas iš Hiustono rankų paėmė dokumentus. Padėjęs bylą ant kelių atvertė šiek tiek drebančia ranka. Kairėje aplanko pusėje buvo prisegta spalvota nuotrauka. Jo širdis suspurdėjo ir ėmė daužytis. Nuotraukoje buvo matyti moteris juoda prigludusia uniforma uždara apykakle, kuri įrėmino grakštų jos kaklą. Tiesūs pečiai pabrėžė išdidžią laikyseną. Vieną akimirką jo pasaulis susitelkė tik ties ja. Ovalus veidas, auksinė oda, išsišovę skruostikauliai.

Tokios reakcijos jis nesitikėjo, bet susilaikyti nepajėgė.

Meiso nuojauta buvo gera. Ji puikiai jam pasitarnavo karinėse jūrų pajėgose ir dabar veikė visu pajėgumu. Moteris nuotraukoje nesišypsavo. Nebuvo jokio linksnumo mėlynose akyse su milžiniškais juodais vyzdžiais ir juodu žiedu aplink rainelę. Iš jų tiesiog tryško įgimtas protas.

Meisas nuotraukoje negailestingai ieškojo išdavikiškų ženklų, kad ta moteris silpna ar nesugebės būti tokia porininkė, kokios jam reikia šiai užduočiai.

Byloje buvo nurodyta, kad ji kariškė. Ji nuštabino raudonai nudažyta plaukų sruoga tarp šviesių, auksinio paplūdimio spalvos garbanų. Jos šukuosena tiesiog šaukė, kad ji – išties nepriklausoma asmenybė.

Jos lūpos jį kvieste kvietė. Jis gurktelėjo, nesugebėjo suvaldyti besidaužančios širdies. Ar apatinės kūno dalies, jei jau kalbėtume atvirai. Meisas pagalvojo: *kokia tos moters šypsena?* Bardamas save už kvailas mintis, jis susimąstė, kad per ilgai gyvena be moters.

Atplėšęs žvilgsnį nuo pribloškiamos nuotraukos, jis ėmė skaityti biografinę informaciją de-

Šinėje aplanko pusėje. Moters vardas buvo Džesika Meril. Laipsnis: JAV armijos vyresnioji puskarininkė. Dabartinės pareigos: ginkluotojo sraigtasparnio *Apačas* pilotė. Meisas dar kartą mestelėjo akį į nuotrauką. Jis buvo teisus – ji yra aukščiausio lygio medžiotoja.

Logika sakė, kad jos išgyvenimo įgūdžiai misijoje puikiai padėtų. Tačiau širdis Džesiką atstūmė visiškai. Jis paprasčiausiai šiuo metu nenorėjo jokios *moters* savo gyvenime, net ir darbo metu. Jis negalėtų šito ištvirti.

Permetęs akimis likusius Džesikos Meril asmeninius duomenis, Meisas perskaitė, kad ji yra mūšiuose patyrusi veteranė, beveik ketverius metus vykdžiusi slaptąsias operacijas Peru ir du kartus sunaikinusi priešą. Ji pašovė du rusų gamybos sraigtasparnius *Juodasis ryklis* kare su narkotikų prekeiviais, kuris verda toje šalyje. Įspūdinga. Jis dar kartą pažvelgė į jos veidą, tas erelio akis. Taip, jo manymu, ji tikrai moka pasirūpinti savimi. Meisas nenorėjo to pripažinti, bet, regis, jie išrinko tinkamą moterį dirbti kartu su juo po priedanga. Jokių nesąmonių. Labai protinga. Išradinga. Visos šios savybės – gero agento ypatybės.

Meisas pažvelgė į gimimo datą: Džesika gimė vasario 5-ąją. Vandenis. Labai humaniška

ir praktiška asmenybė. Na, užduotys sustabdyti narkotikų prekeivius ir kokaino gabenimą iš Peru tikrai atitiko šiuos bruožus. Jam patiko jos pasišventimas darbui siekiant pasaulį paversti geresne vieta, patriotizmas kasdienio pavojaus akivaizdoje. Svarbiausia, jis manė, kad jos grožis – laukinis ir natūralus. Alfa patelė be poros...

– Ji atrodo kompetentinga, – sumurmėjo Meisas, užvertęs bylą.

Hiustonas plačiai jam nusišypsojo. Suvokus, kad nežino misijos detalių, Meisą užplūdo siaubingas jausmas, kad jis ką tik įžengė į kažkokius sąstus. Emocinius? Dieve, tikėkimės, kad ne. Jis sudirgęs kaip niekada. Kiekviena diena – tikra kančia. Net praėjus dvejiems metams po tos siaubingos dienos, kai gyvenimas subyrėjo į šukes, jis juto, kad tik dabar po truputį ima stotis ant kojų. Kasdienybės pilkumoje jis ėmė matyti šiek tiek šviesos. Tačiau šitai? Ji? Džesika Meril? Jis tvirtai prispaudė delnus prie aplanko, padėto ant kelių, tarsi bijodamas, kad jis staiga neatsiverstų ir neįkástų į jautriausią jo vietą – širdį.

– Kompetentinga? – paklausė Hiustonas, šyp----sodamasis puse lūpų. Majoras atsirėmė į Morgano stalą, rankas prispaudęs prie šonų. –

Juodojo jaguaro eskadrilėje ji vadinama Laukinuke. Šiai misijai jums jos prireiks, nes jai išradingumo galėtų pavydėti kiekvienas.

- Suprantu.

- Šioje misijoje, norint surasti Robertą Marstoną ir prie jo prisigerinti, reikės subtilumo ir kūrybiškumo, - ramiai pridėjo Morganas. - Džesika Meril - patyrusi karininkė. Jos, kaip karo pilotės, įgūdžiai - neprilygstami. Kai reikalai prasti, puskarininkė Meril imasi darbo ir jį padaro. Štai kodėl ją pasirinkome šitai misijai. Jos įgūdžiai puikiai papildys jūsų gebėjimus kalbėti kiniškai ir tai, kad jūs gerai pažįstate Honkongą.

Jam pasidarė aišku. Be Džesikos Meril į misiją jis nevažiuos...

- Na... - krenkštelėjo Meisas ir pirštų galiukais brūkštelėjo per bylą. - Ji atrodo tarsi kilusi iš Eurazijos. Gal jos protėviai azijiečiai?

- Ji turi šajenų genties kraujo, - atsakė Hius-tonas.

Štai iš kur tas egzotiškas akių įkypumas ir platūs, išsišovę skruostikauliai. Nuostabu...

Meisas nebenorėjo leisti į svarstymus. Skaudžiai gurktelėjęs, jis tarė:

- Kada su ja susitiksiu? Ir kada įvyks paskuti-

nis misijos aptarimas?

Morganas žvilgtelėjo į laikrodį.

- Puskarininkė Meril bus čia bet kurią minutę.

- Kadangi atskridus iš Peru jos organizmui tikrai reikės atsigauti dėl pasikeitusio laiko, oficialus aptarimas įvyks rytoj lygiai 14 valandą karo kambaryje, - pridėjo Hiustonas.

Meisas išgirdo, kaip už jo staiga atsivėrė durys ir pasigirdo moteriškas balsas:

- Puskarininkė Meril jau atvyko. Ar galiu ją įleisti?

Morganas pakilo ir užsisagstė pilką švarką.

- Taip, Džene, įleisk. Ir paklausk, gal ji alkana, o dar geriau - gal ji nori spurgos, - tarė jis šypsodamasis.

Maikas Hiustonas susijuokė.

Besidaužančia širdimi Meisas atsistojo ir apsisuko, bylą sugniaužęs rankoje. Dženė Rait, šitų dviejų *Persėjo* šulų padėjėja, pasitraukė į šalį ir plačiau atidarė duris.

Džesikai Meril įžengus į kabinetą, Meiso gerklė perdžiūvo, o ranka, kuria gniaužė bylą, sudrėko. Jis pajuto, kaip dingsta visa sunki pilkuma. Ji apakino ir apšvietė nuostabi saulė, trumpi šviesūs tiesūs plaukai....